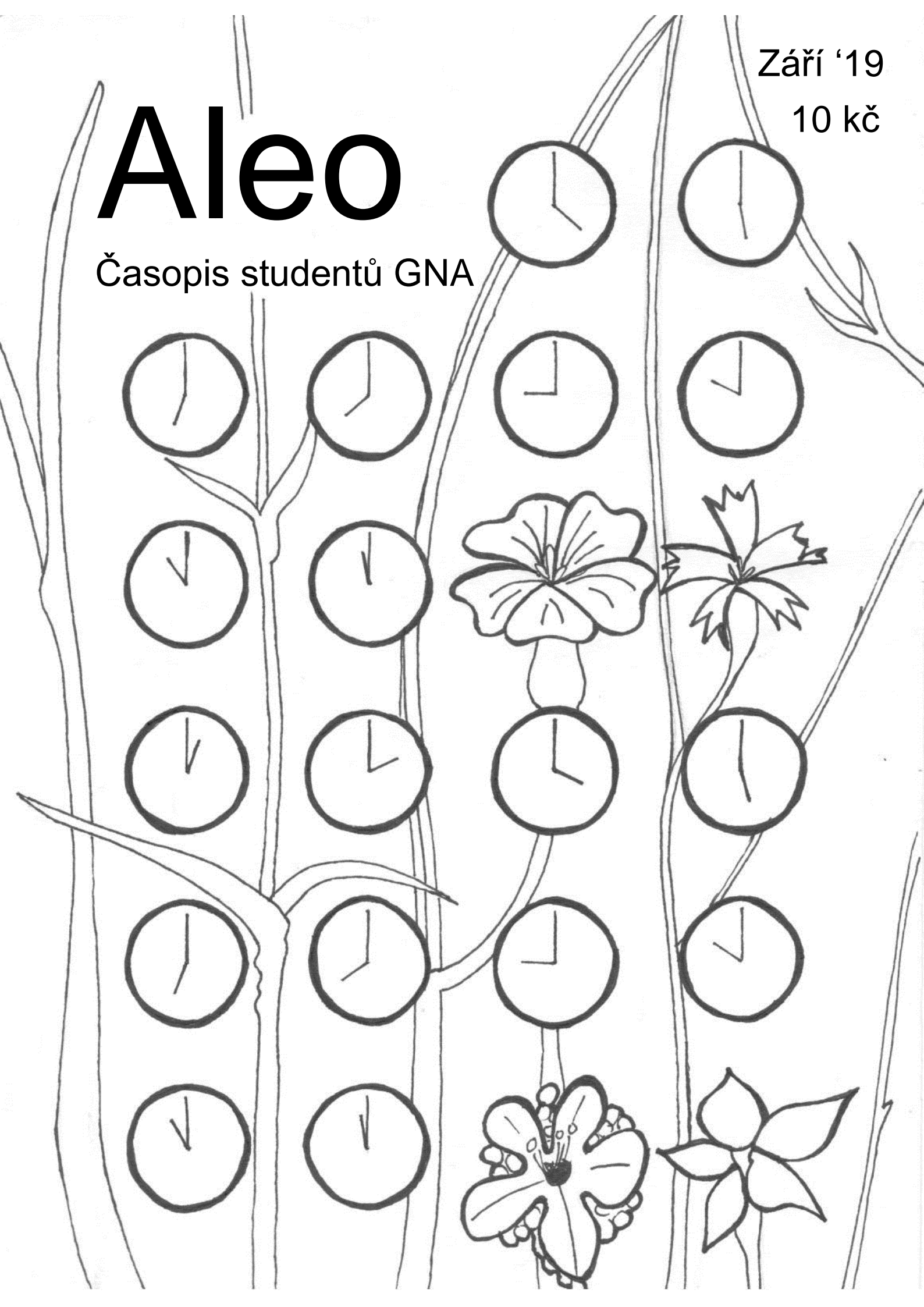

Září '19

10 Kč

Aleo

Časopis studentů GNA

ÚVODNÍ SLOVO

Ahoj Álejáci, tak jsme zase tady, jak žáci, tak studenti i učitelé. A ani v tomto prvním, velmi hektickém měsíci, samozřejmě nesmí chybět nový díl Alea. Vznik časopisu, který právě držíte v rukou se ale, jako ovšem valná většina věcí na tomto světě, neobešel bez potíží. Thea, studentka, jež minulý rok Aleo přivedla z mrtvých a poté poctivě zastávala funkci šéfredaktorky, si tento měsíc vzala na starosti organizaci Plejád, a k tomu se ještě ocitla v oktávě, ročníku, který přináší samé trable a bere si mnoho času. Inu, maturita je předností nad vším, dokonce i nad Aleem. Z těchto důvodů jsem jak pod tímto článkem, tak pod celým časopisem podepsaná já.

Nový ročník. Nová šéfredaktorka. Nové stravování. Pro někoho dokonce i nová škola. Jaké by mohlo být lepší téma pro tento díl, než, jednoduše, **nové**?

Vzhledem ke každoročnímu posouvání ročníku o jedno číslo výš, se spoustu loňských redaktorů Alea, ocitlo v oktávě, či prvním ročníku vysokých škol, a nás mladších je v redakci opravdu pomálu. Rádi bychom tímto oslovili Vás, ať už jste tu noví, nebo tu tvrdnete už dlouho, abyste se zamysleli, zda nemáte zájem se připojit k redakci, či jen napsat krátký článek, báseň, vtip, nebo třeba nakreslit komix. Všechno se počítá. Stačí kontaktovat aleo.clanky@gmail.com. Zatím si užijte tento díl Alea, který tou novotou přímo voní.

- za redakci časopisu: Johana Trejtnar, KA

OBSAH

- 2** ÚVOD
- 3** KAVÁRENSKÝ POVALEČ
- 4** WHEN IT WAS ALL NEW...DIVADLO 105
- 6** BUFET VOLÁ DOMŮ
- 7** ZDEPTANÁ MYSL
- 8** ZMATENÉ DOJMY PRVÁKA
- 9** ZÁŘÍ PO ÁLEJI
- 10** VŠICHNI JSME UMĚLCI, MINIMÁLNĚ V SEŠITECH MATIKY
- 12** STUDENTSKÉ OKÉNKO
- 13** NOVÝ ŠKOLNÍ ROK
- 14** REDAKCE

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

S novým školním rokem, novými učebnicemi, učiteli, studenty, podlahou, záchody, jídelnou a hlavně novým Aleem, otevírají i nové kavárny. A přestože je Kotlík na pokec o prázdninách se spolužáky nejstrategičtější místem, můžeš to zkusit i v novém.

Cafioca

Jestli tě unavil ruch Palladia, přijď si odpočinout do chladivého sklípku v Revoluční ulici. Tvůj Instagram a oči zajásají nejen nad jídlem, ale i nad interiérem a semišovými sedačkami. Poslední tečkou pro tebe bude obsluha, která sama ochotně nabízí rostlinné mléko v už tak nabitě veganské nabídce.

Pauseria

Liduplný Staromák většinou není místem, které my Pražáci vyhledáváme, ale pokud se tam už nějakým omylem dostaneš a do turistických, předražených kaváren se ti fakt nechce, dej si pauzu v o trochu levnější Pauserii (i když roztomilá chyba v jídelním lístku v podobě borůvkového cheesecaku za 8989 není levnou záležitostí a čaj za stovku si taky nedáš). Na turisty můžeš koukat bezpečně zpoza okenního parapetu s espressem za příjemných 55 Korun. Anebo zajdi nedaleko do **Nespressa** v Pařížský a máš ho tam zadarmo.

Cafe Perfect Day

Po cestě do **Alibi** si můžeš na rohu v Kafkově ulici místo kadeřnictví teď všimnout moderní a elegantní kavárny. Díky své rohové pozici nabízí Perfect Day většinu svých míst u okna, což je pro pozorování Dejvického dění ideální. Kvůli svým nestudentským cenám (espresso 45,-) tu nalezneš sice spíš kravatáky na jednání, ale vítán je

samozřejmě každý. Do desíti hodin si sem můžeš zajít i na skleničku (limonády), ale za sebe doporučuji spíš snídaně. Na každý pokrm je kladen jak chuťový, tak vizuální důraz. Spojení jídla a architektury, jak říká hlavní kuchařka podniku.

The Bowls

Zero waste, bio, homemade, less plastic, eco a vegan friendly...uff. Prostě všechno, co naše planeta a tvoje tělo potřebuje, naservírovaný v kokosový misce na Arbesáku. Jestli si sedneš na zem nebo ke stolu je už na tobě. Každopádně se nestyď a zavítej i na pánskou toaletu, protože až tam vede po zdech spousta zajímavých informací o klimatu.

Cà phê

Holešovice jsou svými skvělými kavárnami již proslulé, tahle kavárna už rok taky, ale stejně stojí za zmínku. Je totiž výsledkem vietnamské slečny, která si šla za svým kavárenským snem. Jako jedna z mála kaváren nabízí vietnamské speciality buď v podobě vietnamského čaje a kávy nebo různých jídel, z nichž za zmínku určitě stojí proslulé plněné knedlíčky Bánh bao. P. S. webovky navrhoval bývalý Áleják Šimon Appelt a ten ví, co je dobrý!

Cà Phê Cỏ

Abys nebyl stejně zmatený z podobného názvu, jako jsem původně byla já, uvedu vše na pravou míru. Tenhle podnik je jednoduše v Brně. Zkušební provoz skončil teprve v červenci a ani Povaleč tam ještě nestihl zajet, čímž tě zvu na výlet, tak napiš! A pokud jsi taky kavárnomil jako já, najdeš si chvíli času a rád píšeš, můžeš svoje vášně spojit dohromady a jednou převzít tuhle rubriku!

-Eliška Polejová, OA

WHEN IT WAS ALL NEW... **DIVADLO 105**

In 1993, I started working at Gymazium Nad aleji to start a new course: English Drama.

Peter Nietzsche, the director of the English program at the school at the time, boasted that the school had a brand new theatre in one of the classrooms. I entered 105. It looked pretty much like every other (pretty depressing) classroom in the school, except on one end it had a wooden platform which an industrious student had constructed over the summer (Tomas Filous, who is now a successful Prague architect). A theatre? We had a way to go.

Throughout the year, we worked on an after-school show (*Arsenic and Old Lace - Jezinky a bezinky* in Czech) and in the process tried to make the space a bit more convincing. One committed mother volunteered to sew curtains - she bought meters and meters of black cotton, and one day, we hung them up - voila! The white walls were hidden (we wanted to paint them black, but that was rejected) and our classroom looked a bit more like a black box space. Theatre lights? Mr. Benda - not yet the director, but a very kind physics teacher - lent us several strong standing lamps from his office that we carefully placed around the edges of the room as our theatre lighting. Someone had a contact at Divadlo Labyrint (now

Svandovo Divadlo), and they lent us stairs so we could go onto the stage and a freestanding door and window that we put onstage as our scenery - alongside a *svedska bedna* from the gym that served as our window seat. We also needed a corpse as a prop for our show; the biology kabinet kindly donated one of the bodies that they use to teach where organs are located.

When our premiere finally came, we carried all the desks outside and stacked them up in the hall, lined up the rickety wooden chairs in rows, covered up the windows, turned on the physics lights.... And somehow, we did manage to create an atmosphere onstage that looked something like a New York living room. The audience laughed at our jokes and clapped raucously for their classmates at the curtain call.

It was the start of a 3-year adventure for me - we did several more ambitious productions, including a musical with a man-eating plant. During this time, the foundations were laid for Vosto5, which was created by several of the students who had helped me build up our theatre from practically nothing.

Over the years I've had the chance to see the theatre improve - real seats in the audience! Curtains! A sound system! Lights! Ventilation! It's gratifying to see how the theatre has developed since those early days, and even more gratifying to

see that the English drama program is still going.

-Leah Gaffen, bývalá rodilá mluvčí

-Fotografie učebny 105 z roku 1993 a inscenace Arsenic and Old Lace

BUFET VOLÁ DOMŮ

S nástupem nového školního roku se mnozí z nás musí potýkat s jednou nepřehlédnutelnou změnou. Kde je bufet a co má ta jídelna za problém?

Pro školní nováčky nebo lidi se svačinkami od maminky bych měla upřesnit, kde má kořeny celá tato problematika. Od mého nástupu na Alej byl bufet v přízemí ikonou. Pohodlné židle, jedno z mála zrcadel v úrovni mého obličeje, paní bufetářka zdobící mi toust srdíčkem z kečupu, a především ta jistota toho, že kdykoliv se tam objevím, budu mít důvod se usmívat. Bylo to to zaslíbené místo, kde se scházeli všichni a kde se i prakticky všechno řešilo. Člověk se mohl spolehnout, že tam potká nějakou milou tvář, a že si bude moci postěžovat na nespravedlnost našeho vzdělávacího systému.

Nekonečně mnoho otázek bylo vyřčeno, a ještě jich asi bude pár následovat, ale fakta jsou jasná. Bufet se zrušil především z finančních důvodů, a to tedy, že se nedaly s naší minimální spotřebou udržet jeho maximální náklady na provoz. No to víte, to ta mělká studentská kapsa. Zatím jsem nemluvila s nikým, koho by to doopravdy nemrzelo. Jediný prostor pro neoficiální, a přesto školně typickou míchačku všech ročníků i tříd.

Naší, prý, dostačující náhradou je tento rok jídelna. Nechci být nevděčná a jen si stěžovat, takže nemůžu nezmínit úroveň, kterou aktuálně svačinky k zakoupení v jídelně mají a též jejich velmi příjemnou cenu. Personál se o nás pečlivě stará a je nápomocen se zvykáním si na nový systém. I bývalou paní bufetářku můžeme stále vídat pěkně u kasy, kde nás nejen zkasíruje ale i svou pozitivní náladou nabije na zbytek dne. Přese všechny tyto plusy, ale musím říct, že tomu něco chybí.

Ódy na podstatu mého sociálního života přímo napojeného na existenci

bufetu bych mohla skládat z patra, ale proč stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko? Na nový společenský prostor jsem stále měli málo času si zvyknout a třeba se to časem poddá. Sezení vedle sebe v řadách na židlích, které mě chladí a tlačí, neúměrná prostornost a ozvěna, ve které se odráží hlavně to, co nechceme, aby nikdo slyšel, a především ten nedostatek lidské tlačence, která mě cpala do škatulky klaustrofobika, a přesto mě doslova popostrčila k seznamování se.

Ono si to sedne, za pár let žádný Aleják nebude vědět, k čemu sloužil ten prostor v přízemí. To budou ti noví studenti, ale my historičtí pardálové budeme třeba i za dvacet let vzpomínat na moment, kdy nám vzali jediný opravdový školní bufet.

-Žaneta Špánková, 4.A

ZDEPTANÁ MYSL **Aneb Jak se vypořádat s psychickou** **nezdatností**

Prvního září, den před začátkem školy, jsem si balila tašku na další dopoledne. Přestože jsem věděla, že ve škole strávím méně času než v období maturit, perfekcionisticky jsem si, plna nadějí, že tento rok si konečně, budu všechno nosit a konečně se budu poctivě připravovat, všechno zabalila. Penál, lahev, bačkory... veškeré nutnosti na svém místě. Přesně jako v minulých letech. Ale v něčem byl problém...

Nemohla jsem tomu pocitu prázdnoty přijít na zub. Zbytečně dlouhou dobu jsem bádala nad svým duševním rozpoložením (čím jiným byste chtěli trávit poslední chvíle svých drahocenných prázdnin), než jsem objevila skutečnost, která mě tak setrvačně sužovala. Ve své psychice jsem objevila závadu, chybu v naprogramování mé mysli. Došlo mi, že každý předchozí rok jsem nastoupila do školy s novou fyzickou věcí, něčím, co určovalo ročník, do kterého jsem se chystala nastoupit a oddělovalo ho od těch minulých. Ať batoh, bačkory, nebo pouhé psadlo, pokaždé něco. Ale letos jsme i učebnice, normálně zářijovou záležitostí, dostávali na konci loňska.

Z důvodu mně neznámému, mě mé odhalení úplně rozhodilo. Proto jsem do zkoumání své situace obětovala další nemalou hodnotu svého času a přišla s následujícími třemi možnostmi.

Zprvé, jsem se mohla cítit tak zvláště, protože jsem neměla nic hmatatelného, symbolizující pozitivní stránky nadcházejících deseti měsíců. Nemohla jsem zvednout nový, blyštivý batoh a namluvit si: Vidíš, přece se máš na co těšit. Místo toho jsem musela spoléhat na neověřená fakta, jak se na mě kamarádi jistě těší nebo že se v dějepise letos určitě zase budeme učit něco zajímavého.

Zadruhé, mé rozpoložení mohlo být tím, že fakt, že bylo všechno naprosto identické jako v červnu, zanedbávaje o fous zamračenější oblohu, naprosto opomíjel idylické dvouměsíční volno, které jako by se vynulovalo. Deset měsíců + prázdniny + deset měsíců - prázdniny = dvacet měsíců nepřerušného plnění povinností. No není to dost, aby to kohokoli přivedlo k zoufalství?

Třetí, poslední, možnost je, že jsem prostě a jednoduše příliš materiálně založený člověk. Za toho se ale nepovažuji, takže za to určitě spíš mohl nějaký podivný instinkt přetrvávající od dob našich dávných předků. No představte si to, pravěký, materialistický pud, který po mně chtěl nové studijní materiály. Mnohem pravděpodobnější.

Nakonec jsem celou krizi vyřešila jednoduchým přetvořením bačkor a vyhrabáním penálu, jež jsem používala ve druhé třídě. Jako kouzlem byl můj zdeptaný mozek v naprostém pořádku. Ach, ta psychologie. Určitě by jev, o kterém tu mluvím šel vysvětlit jednoduchým vědeckým úkazem, třeba i pěkným latinským slovíčkem. Někdo z vás nad tímto článkem snad kroutí hlavou a ono slovo sem chce mermomocí dopsat, ale dovednost přelstít samu sebe mi snad zatím stačí. Třeba k vědeckějšímu přetvoření tohoto článku někdy taky dospěju, kdo ví. Teď, když už jsem na tu školu náležitě připravená, se vrhnu na ní, možná mi to někdy umožní.

-Johana Trejtnar, KA

ZMATENÉ DOJMY PRVÁKA

Je určitě velmi důležité, abych sdělil dojmy a pocity, nicméně radši bych si sedl k počítači a koukal na seriál. Důležité je vědět, že přirozená pohoda a bezpečné pohodlí, k nimž sledování tak obohacujících sitcomů patří, jsou samozřejmě podstatou pro klidný chod života. Avšak svět není jednobarevný. Musíme si uvědomit i druhou stranu mince. Doporučuji ale zůstat jen u uvědomění a na druhou stranu se raději nepodívat, neb tam můžeme nalézt věci, které by nám ve sledování seriálů mohly poněkud bránit, třeba psaní textů, jako je tento. Inu, co jsem se za tyto téměř čtyři týdny dozvěděl, naučil či snad jak se cítím? Pár dnů po začátku školy mně došlo, že školství není až tak špatný nápad, a že se to dá celkem stihnout. Pár dnů na to mně došlo, že jsem neměl pravdu. A nakonec jsem došel k pochmurnému závěru: S rychle klesajícím množstvím volného času prudce stoupá množství prokrastinace. To však může být způsobeno tzv. „falešným poprázdninovým efektem“, jenž navazuje na „prázdninový efekt“. Ten vyvolává dva druhy pocitů. Buď, že čas vůbec neexistuje, nebo sice existuje, ale natahuje a smrskává se podle toho, jak se mu zrovna zachce, a proto přemýšlení nad tím, zdali nějaký úkol stihnu v daném časovém intervalu, je naprosto nesmyslný. To jsou zákony, kterými se čas řídí převážnou část prázdnin, ale se začátkem školního roku nadobro zmizí a my tu zůstaneme s nudným časem měřeným ručičkami v hodinovém ciferníku. Což je docela ironické, neboť ve většině tříd Nad Alejí žádné hodiny k měření tohoto času nejsou. Dále jsem si po prázdninách strávených u počítače s přístupem k Netflix účtu uvědomil, jak zajímavé je někdy mluvit s živými lidmi a také, že s lidmi z Aleje se opravdu dobře mluvit dá.

Nad Alejí mám strávit nadcházející čtyři roky a z toho mám radost. Výuka mně celkově připadá zajímavější než na základce, kdy jsem se nudil nebo nerozuměl, proč se zrovna učíme, to, co se učíme. Atmosféru Nad Alejí shledávám klidnou a uvolněnou. Ale teď mě, prosím, nechte dál sledovat mozekvymývající seriály.

-Adam Kužílek, 1.A

ZÁŘÍ PO ÁLEJI

Do reality mne nejlépe uvedla paní vrátná:

„Ale příště už se zapsat jako návštěva! To už nejde chodit si takhle sem a tam!“ houkla na mne, když jsem na začátku září přišla na Álej vrátit za ty roky nakradené přístroje, nůžky, lepidla a knížky.

To že už nejsem Áleják se těžko přijímá. Protože já jím pořád jsem-tedy, alespoň se tak cítím. A může to sice znít pompézně a dramaticky, ale být osm let někde, být součástí určité skupiny lidí, ty lidi naprosto zbožňovat, a ještě se díky tomu sem tam něco zajímavého dozvědět to se prostě do člověka hluboce zapíše a rozhodně to nejde ukončit nějakým tvrzením, že už na tu školu nechodím.

A tak se jindy vždy hektické září plné začátků letos táhne v jakési nostalgii z toho, co bylo, a v napjatém očekávání toho, co bude. Nacházím se v jakémsi školním vakuu. Škola minulá mne už nechce, škola budoucí mne sice teda přijala, ale co tam bude, netuším. Zvláštní jsou i všechny návštěvy této barevné budovy uprostřed panelákového sídliště na Petřinách. Jako třeba, co je proboha s tou podlahou v přízemí? Proč se tak leskne? Nebo ten bufet? To výslovně bolí vidět. No a pak celé jídelna, to už raději komentovat nebudu... A všechny ty nové tváře, studenti, učitelé a další zaměstnanci, které si neumím s ničím spojit, nikam zařadit. Álej se prostě přes ten rozchod s námi dostala snadno, lehce, je to její přirozeností. Vyvíjí se a mění bez nás dál a je to tak dobře. My se taky dál vyvíjíme, začínají nám školy, poznáváme nové lidi. Je to prostě spousta změn. Jen už prostě nejsou společné. To je na jednu stranu sice smutné, na stranu druhou, budme upřímní, odešli jsme s tím/v nejlepším!

-Johana Kužílková, bývalá studentka

VŠICHNI JSME UMĚLCI, MINIMÁLNĚ V SEŠITECH MATIKY

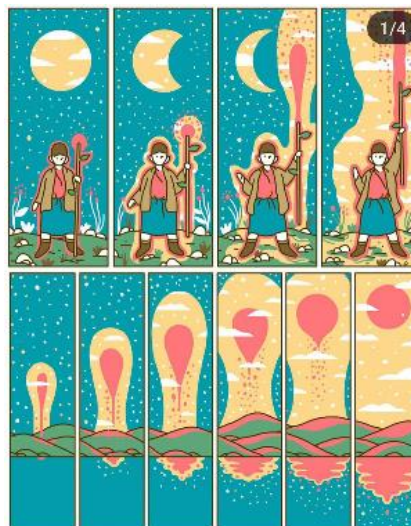
Poslední dobou mě víc a víc fascinuje umění. Je skvělý být produktivní a svoje myšlenky předělat ve viditelnou formu, ale někdy to prostě nejde podle představ a tak se ráda inspiroju tvorbou jiných, zajímavých lidí. Řekla jsem si, že bych vám tady napsala o pár svých oblíbených umělcích, jelikož je září, pro nás studenty lehce depresivní období, tak proč si trochu nepočistit mysl vizuálním uspokojením.

Začala bych holkou, která si říká **Agueb**. Jinak je to dvacetiletá Zoe z Londýna a její typická díla zobrazují lehce abstraktní moderní portréty, co by se daly přiřadit k pop art. Většinou používá akrylové barvy a mezi jednotlivými barvami nedělá přechody. Celkově jsou její obrazy většinou hodně pestré a umí používat barevné spektrum pro kontrast a dynamiku. Nedávno začala i s e-shopem, tak jí můžete podpořit tam.

Dalšího bych ráda zmínila ilustrátora **Evan M. Cohena** (viz první obrázek). Jeho tvorba je především komiksová, ale dost atypická. Ilustrace jsou 2D a hlavní myšlenkou je přechod jedné věci v druhou, bez jakékoliv zřejmé

předchozí podobnosti. Častými motivy jsou ruce, květiny, moře a slunce. Jeden z jeho projektů jsou obaly na plechovky od piva Hudson Valley Brewery. Společně s ním bych také rychle zmínila Mariu Medem (viz druhý obrázek), jejíž ilustrace se Cohenovým lehce podobají, barvy jsou však tmavší a kontrasty výraznější. Oba dva mají ovšem hodně zajímavé a originální myšlenky.

Shintaro Kago nepatří mezi mladé a nové umělce, ale jeho "fashionable paranoia", jak se říká jeho stylu, stojí za zmínku. Jeho tvorba byla v mnoho manga časopisech pro dospělé. Často se jedná o poměrně kontroverzní kresby zobrazující lidské tělo jak zvenku tak zevnitř a nabývají pak extrémního, bizarního efektu.

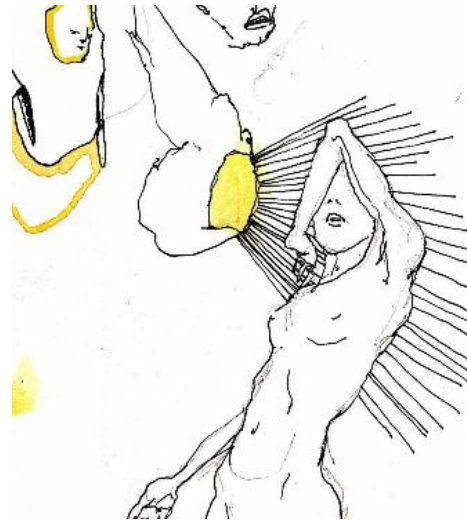

Ať nejsme furt u kreseb a komixových artistů, dále bych zmínila americkou malířku **Alyssa Monks**. Používá olejové barvy pro tvorbu jejích fotorealistických děl, zobrazujících především obličej pod vodou, párou a většinou jsou postavy ve sprše nebo vaně. Anatomii obličejů má osvojenou tak dobře, že někdy opravdu člověk musí přemýšlet, jestli je to obraz nebo fotka. Alyssa Monks dostala mnoho ocenění a její obrazy můžeme vidět v seriálu *The Americans*.

Nakonec bych napsala o transgenderové modelce, která se ve volném čase věnuje umění. Většina jí asi zná ze seriálu *Euphoria*. Jmenuje se **Hunter Schafer** a i přes její herecké úspěchy mě víc zaujala její výtvarná

tvorba, která je plná velmi originálních sketchů. I její malování rozhodně dokazuje, že ví, co dělá (viz portrét Aaron Philip).

Černobíle to holt není nic moc, ale na netu (i instagramu) najdete spoustu dalších děl, tak snad Vás alespoň jeden zaujal.

-Maja Kafková, XA

STUDENTSKÉ OKÉNKO

"Chutná vám v naší nové školní jídelně?"

FRANTIŠEK SMĚTÁK, K.A

Jedl jsem tam zatím pouze čtyřikrát a mé zkušenosti byly velice příjemné, až na frontu.

PETR LAŠKEVIČ, T.B

Ta jídelna je tak skvělá, že zatmívá zrak těm, kteří tam jsou poprvé. Ostatní nešetří slovy chvály. A říkají, že se jídelna nedá popsat slovy.

ŽANETA ŠPÁNKOVÁ, 4.A

Nemohu říct, že bych byla nadšená z té změny, protože mi doopravdy chybí paní kuchařky, ale je tu světélko naděje. Caesar salátek! To nejlepší, co mě na Aleji potkalo. Salát, hoblinky opravdového parmazánu a přílišné a návykové množství dresinku.

MATĚJ ELLINGER, 2.A

Myslím si, že obědy jsou všeobecná změna k lepšímu, ale stále jsem se nesmířil se ztrátou minulého bufetu.

ADRIANA MACHOVÁ, K.A

Z naší nové školní jídelny jsem poněkud rozpačitá. Pojdme začít úplně od začátku, a to systémem objednávání. Ten je téměř totožný, až na to, že chybí burza, což je podle mě velké negativum. Jídlo už mám objednané, a teď si ho potřebuji vyzvednout - a čeká mě fronta. Fronta dlouhá až na světa kraj. Po tom, co ji statečně vystojím si konečně mohu jídlo odebrat. Oceňuji salátový bar, to je

podle mne velký přínos, a taky moučníky (i když na mě už víckrát žádný nezbyl a to mě velice mrzí). Jídla obecně nejsou špatná, většinu z nich bych ohodnotila na 8/10. Zaráží mě četnost výskytu houskových knedlíků, a taky možnost výběru přílohy, i když mi to přijde jako super věc. Akorát tomu moc nerozumím - teoreticky mám možnost výběru, ale stejně dostanu to, co se zrovna hodí. Takže i když chci knedlík, tak mám na talíři rýži (což je teda fakt blbý, ale koneckonců, rýže nebo knedlík, není to fuk?). Dále se mi velice líbí výukové tabule, které naše jídelna nabízí. Pravidelně si mohu připomínat pravidla stolování (i mé oblíbené "neležíme na stole") a to se mi dříve jen tak nepoštěstilo. Takže můj závěrečný verdikt - 6/10. No, dobře, možná sedm. Jídlo je dobré, fronta dlouhá, burza chybí, ale zas si můžu dát salát. Jsou zde pozitiva, ale i chyby. Proto zbylé tři body ubírám, je totiž co zlepšovat!

~ NOVÝ ŠKOLNÍ ROK ~

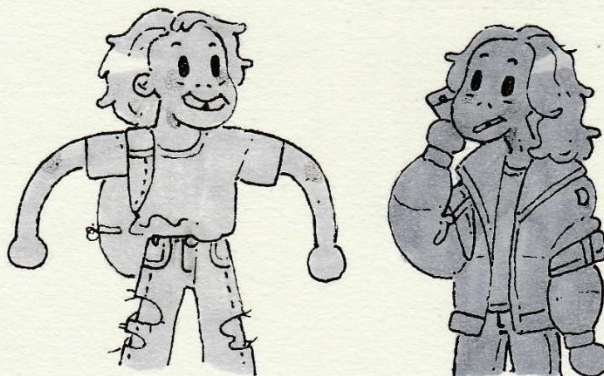
JÁ JSEM TAK ŠTASTNÁ, ŽE
PRAZDNINY SKONČILY! NOVÝ
ŠKOLNÍ ROK, KONEČNĚ! TO TO
TRVALO!

HELE JE TI DOBRĚ?

OBRÁCENÁ
PSYCHOLOGIE
- ŠKOLA SE
MOŽNÁ LEKNE
A UTEČE.

155? KAMARÁDKA
SE ZHROUTILA ...

MAJDA ZÁKOROVÁ

-Majda Zákorová, KA

REDAKCE

Johana Trejtnar, KA
grafika titulní stránky

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

Nela Majerová
redaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

Mája Kafková
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

ALEO